

Arrest

nr. 90 002 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. GEUKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine te zijn, afkomstig uit de stad X, Oekraïne. Ten tijde van de Sovjet-Unie was u een felle tegenstander van de Communisten. Tijdens uw militaire dienstplicht in 1982-1984 belandde u in het ziekenhuis omdat u ernstig geslagen werd nadat u geweigerd had een bepaald lied te zingen. U hield er een hoofdtrauma aan over. Ook na de val van het Communisme bleef u kritiek uiten op de opeenvolgende regeringen. Daardoor werd u in de jaren negentig enkele keren valselijk beschuldigd van criminele feiten. U werd evenwel nooit

veroordeeld. Daarnaast werden er ook twee huiszoeken uitgevoerd bij u thuis, één voor en één na het jaar 2000. Na de Oranje Revolutie in november 2004 kwamen de oppositiefiguren Viktor Yushchenko en Yulia Tymoshenko aan de macht. In december 2005 werd u lid van de partij van Tymoshenko. Yushchenko bleef president tot januari 2010. In 2005 of 2006 kwam de politie twee maal naar uw huis toen u afwezig was. De agenten hadden een foto bij van een persoon die op u leek, en vroegen aan uw moeder waar u was. Volgens u verdachten ze u ervan een meisje te hebben misbruikt. Na deze twee keer kwamen de agenten echter niet meer langs. In 2008 ontving u een oproeping van de rechtbank. Toen u zich aanmeldde, vertelde men u dat het een vergissing betrof. U zag hierin manieren om u onder druk te zetten. In januari 2010 werd Viktor Yanukovich president. In 2009 en 2010 werd u twee maal naar de politie opgeroepen. Dit gebeurde opnieuw eind oktober 2011. De laatste keer werd u echter naar het bureau van de inlichtingendienst SBU gebracht. Daar bleek dat men een dossier tegen u had bijgehouden sinds de jaren tachtig omdat u bij hen bekend stond als nationalist. Men wilde dat u zou zwijgen of anders moest u uzelf laten behandelen. Na anderhalf uur werd u vrijgelaten. Daarnaast werd u in 2010 nog aangevallen door twee mensen in de gang naar uw appartement. Ook hier zag u een waarschuwing in. Uiteindelijk besloot u Oekraïne te verlaten. U vertrok op 16 december 2011 en kwam op 28 december in België aan, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u sinds uw legerdienst in de jaren tachtig problemen zou hebben gekend met de autoriteiten omwille van uw oppositiestandpunten. U weet niet wat u bij een eventuele terugkeer te wachten staat, al vreest u dat uw leven mogelijk in gevaar zou zijn. (CGVS d.d.02/05/2012, p.9-10)

Uit uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties kan echter geenszins worden besloten dat u in Oekraïne problemen zou hebben gekend met de autoriteiten omwille van uw politieke overtuigingen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u de laatste vijf jaar drie à vier keer naar Bulgarije bent gereisd "om uit te rusten", maar dat u telkens teruggekeerd bent naar Oekraïne. (CGVS, p.21) De vaststelling dat u telkens vrijwillig terugkeerde naar het land waar u vervolgd zou zijn – u verklaarde dat u al sinds de jaren 80, doorheen de jaren 90 en de jaren 2000 problemen hebt gekend en dat de politie uw leven kapot zou hebben gemaakt (CGVS, p.16, 17) – valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Gevraagd waarom u nooit eerder asiel had aangevraagd in Bulgarije (of elders) stelde u dat in Oost-Europese landen zoals Bulgarije en Polen voornamelijk voormalige KGB'ers aan de macht zijn. Dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als een afdoende verklaring. Vooreerst is dit een blote bewering en verregaande veralgemening die u geenszins objectief staft. Daarenboven zijn deze landen reeds geruime tijd lid van de Europese Unie. Het lidmaatschap hiervan vereist het naleven van bepaalde fundamentele rechten en vrijheden. Daarnaast verklaarde u nog dat u er al lang aan dacht om Oekraïne te verlaten maar omdat uw moeder oud was, zou u dit niet gedaan hebben. (CGVS, p.9) Er dient echter opgemerkt te worden dat uw moeder nu nog steeds, alleen, in Oekraïne woont (CGVS, p.3), zodat er ernstige twijfels rijzen bij dit motief om in Oekraïne te blijven.

Daarnaast dient opgemerkt te worden u weinig op de hoogte bleek te zijn van belangrijke, relevante gegevens van het door u neergelegde krantenartikel - naast uw lidkaart van Batkivshina het enige stavingstuk van de door u verklaarde problemen. Zo kon u niet zeggen wat de naam van de journalist was, noch kon u de volledige naam van de krant geven. (CGVS, p.5, 6) Uw verklaring dat het niet belangrijk was voor u valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Immers, van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij relevante gegevens over de door hem neergelegde stukken kan geven. De vaststelling dat u dat niet kan, ondermijnt dan ook verder de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Bovendien is het hoogst opmerkelijk te noemen dat het krantenartikel dat u neerlegt en dat volgens u gepubliceerd werd in een lokale oppositiekant geen melding maakt van de door u verklaarde problemen. Nochtans zou het krantenartikel onder andere gebaseerd zijn op een interview met u. (CGVS, p.5) Indien u werkelijk problemen zou hebben gekend met de autoriteiten in Oekraïne kan verwacht worden dat hiervan enige melding gemaakt zou worden in een artikel over uw politieke overtuiging, dat bovendien gepubliceerd werd in een oppositiekant.

Voorts slaagt u er niet in de door u verklaarde problemen in de periode 2009-2011 - voornamelijk onder het presidentschap van Viktor Yanukovich - aannemelijk te maken. U verklaarde dat u drie keer door de politie werd opgeroepen. De laatste keer zou u echter door de politie naar de lokale afdeling van de veiligheidsdienst SBU gebracht zijn. Daarnaast zou u ook één keer naar een BTW-controledienst opgeroepen zijn. (CGVS, p.15) Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen terzake uitermate vaag waren op belangrijke punten. Ten eerste kon u de eerste twee oproepingen door de politie slechts zeer vaag situeren in de tijd. U kon hierover slechts zeggen dat het respectievelijk in 2009 en "2010 of 2011" was. (CGVS, p.15, 16) Daarenboven kon u niet zeggen wat de politie toen van u wilde, noch welke vragen ze toen aan u stelden. (CGVS, p.16) Even later vroeg u aan de Protection Officer om "iets" op te schrijven en voegde u eraan toe dat het voor u niet uitmaakte. (CGVS,

p.17) Deze vaagheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de meer recente problemen die u met de politie zou hebben gekend. Zij ondermijnen dan ook de aannemelijkheid van uw asielrelaas. Met betrekking tot uw vage verklaringen stelde u geheugenproblemen te hebben. Echter, u legt geen enkel medisch-psychisch attest neer waaruit dit zou blijken, zodat deze verklaring niet weerhouden kan worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw vraag aan de Protection Officer om "iets" op te schrijven en uw opmerking dat het niets uitmaakt voor u, niet getuigen van een oprechte interesse in en medewerking aan het onderzoek van uw asielaanvraag. Deze houding valt tevens niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Voorts werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot uw ondervraging door de SBU in oktober 2011. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat men u tijdens deze ondervraging twee oude foto's van uw gezicht, één in vooraanzicht en één in profiel, toonde. U ontkende daarbij dat er nog andere foto's werden getoond. (CGVS, p.20) In de vragenlijst had u echter verklaard dat men "allemaal foto's van [u] die ze hadden genomen op evenementen en vergaderingen" had getoond. (vragenlijst, p.3) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u zich toen misschien vergist had, maar dat ze zeker geen foto's van u op meetings hadden getoond. (CGVS, p.22) Deze verklaring is niet afdoende om de tegenstrijdigheid op te heffen. U gaf immers zelf aan dat uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan u voorgelezen werden, en u gaf niet aan dat u hierna nog opmerkingen had over foutief genoteerde verklaringen. (CGVS, p.3, 22) Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name het meest recente vervolgingsfeit dat u zou hebben meegemaakt en ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Bovenstaande vaagheden en tegenstrijdigheid ondermijnen eveneens de algemene geloofwaardigheid van uw asielverklaringen.

Wat betreft het incident in 2010 waarbij u geslagen werd, dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk maakt het hier een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie betreft. U verklaarde dat u werd geslagen door twee jonge mannen nadat ze u om een sigaret hadden gevraagd. Toen u zei dat u niet rookte, probeerden ze verder met u te praten, waarna ze "besloten" zouden hebben om u te slaan. Volgens u waren het politieagenten. (CGVS, p.11) U slaagt er echter niet in om dit aannemelijk te maken. Dat enkel agenten op die manier mensen slaan en het zeker geen "bandieten" waren, is een blote bewering die u niet objectief staft. Bovendien betekent het feit dat u in het verleden op die manier zou zijn geslagen door de politie niet zonder meer dat de daders in dit geval agenten waren. U gaf daarenboven aan dat er wel vaker druggebruikers en alcoholisten op die plaats stonden en dat men u wel vaker om sigaretten vroeg.

Voorts kon inzake de door u verklaarde problemen met de autoriteiten in de periode van 2004 tot en met 2009 geen vervolging omwille van uw politieke overtuiging worden vastgesteld. U verklaarde dat vijf à zes jaar geleden politieagenten twee maal naar uw huis waren gekomen terwijl u afwezig was. Zij zouden u verdacht hebben van het misbruik van een meisje. (CGVS, p.13) Daarnaast zou u in 2008 of 2009 naar de rechtbank opgeroepen zijn. (CGVS, p.12) Met betrekking tot de oproeping door de rechtbank, stelde u dat men, toen u zich naar de rechtbank begaf, zei dat het een vergissing betrof en dat men zich hiervoor excuseerde. (CGVS, p.12) U bent nadien niet meer opgeroepen door de rechtbank. (CGVS, p.12) In uw verklaringen zijn geen aanwijzingen terug te vinden dat het hier een doelbewuste poging betreft om u te vervolgen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat betreft de bezoeken van de politie aan uw huis, dient opgemerkt te worden dat de agenten uw moeder een foto toonden van een man die op u leek en vroegen waar u zich bevond. Dit zou twee keer gebeurd zijn, maar toen u terug thuis was, zochten ze u niet meer. U voegde er aan toe dat alles opgelost leek. (CGVS, p.13) Ook in deze kan bezwaarlijk een ernstige poging gezien worden om u te vervolgen. Geconfronteerd met de vraag of het niet zo kon zijn dat de politie een onderzoek deed op basis van de getoonde foto, antwoordde u dat u hierin niet geloofde en dat de agenten u wilden laten opnemen in een psychiatrisch ziekenhuis. (CGVS, p.13) U kwam even later echter terug op deze laatste verklaring. (CGVS, p.14)

Wat betreft de huiszoekingen waarbij men op zoek zou zijn geweest naar u (CGVS, p.19) dient vooreerst opgemerkt te worden dat ook hier uw verklaringen zeer vaag waren. U kon enkel zeggen dat de eerste plaatsvond voor het jaar 2000 en de andere erna. Toen u gevraagd werd hoeveel tijd er tussen deze twee huiszoekingen zat, antwoordde u dat het twee à drie jaar was, om direct erna aan toe te voegen dat u het niet weet. (CGVS, p.19, 20) Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen indien het werkelijk daden van vervolging door de "KGB" zou betreffen.

In zoverre er nog geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde huiszoekingen, dient verder vastgesteld te worden dat zij nooit eerder aanleiding hebben gegeven om het land te verlaten en/of asiel aan te vragen in een veilig derde land, hoewel uit uw verklaring blijkt dat u hiertoe meermaals de mogelijkheid hebt gehad. Zoals eerder reeds aangehaald, bent u immers verscheidene malen

in Bulgarije geweest, maar bent u steeds teruggekeerd naar Oekraïne. Er kan dan ook bezwaarlijk besloten worden dat deze feiten in uw hoofde aanleiding vormen voor een actuele, gegronde vrees voor vervolging.

Dit laatste geldt eveneens voor de feiten die u in de jaren 90 zou hebben meegemaakt – u zou enkele keren valselijk beschuldigd zijn van strafbare feiten (CGVS, p.21).

Bijgevolg slaagt u er niet in om aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een actuele, gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming bestaat.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden. Uw lidkaart van de partij 'Batkivshina', toont enkel uw lidmaatschap aan. Echter, het vormt geen bewijs van de door u verklaarde problemen met de autoriteiten. Het krantenartikel werd eerder in deze beslissing al besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in wat als een enig middel kan worden beschouwd de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “52 en 48/3 juncto art. 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel “1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967” en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de rechten van verdediging, van de motiveringsplicht en van het “zekerheidsbeginsel”.

2.2.1 De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij niet *in concreto* aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan

ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij in haar beslissing opmerkt dat zij onvoldoende pogingen heeft ondernomen om meer informatie te bekomen omtrent haar beweringen en dat zij hierover te weinig informatie aanbiedt. Verwerende partij spreekt zelfs van vage verklaringen en van een gebrek aan interesse, waarmee zij een stap te ver gaat, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij oppert dat zij wel degelijk vele pogingen heeft ondernomen om meer documenten te bekomen omtrent haar situatie. Zij heeft immers meermaals contact opgenomen met lokale autoriteiten, vrienden, kennissen en andere personen die vroeger bij haar werkten of betrokken waren binnen de partij. Zij benadrukt dat zij uiteraard niet gemakkelijk aan bijkomende info kan geraken. Immers, het hoeft geen betoog dat het huidige regime er alles aan zal doen dat geen enkele informatie naar de buitenwereld lekt omtrent de vervolgingen van de personen die lid waren van het vroegere regime. Verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal onmogelijk kan spreken van een nalatigheid in haar hoofde. Zij heeft immers getracht om bijkomende informatie te verkrijgen, doch zij is hier niet in geslaagd. Dit betreft een middelenverbintenis en geen resultaatsverbintenis, merkt verzoekende partij op. Zij meent dat de rechten van verdediging zijn geschonden, nu de beslissing louter en alleen gebaseerd wordt op het feit dat zij niet genoeg moeite zou hebben gedaan om stavingstukken op te vragen. Verzoekende partij merkt ook nog op dat het toch ver gaat om enkel op basis van één incident, "*waarbij iets niet meer diende te worden opgeschreven*", te besluiten tot een gebrek aan interesse.

Aangaande tot het ontbreken van het doktersattest, is het inderdaad zo dat zij dit niet kon aanbrengen ter staving van haar geheugenproblemen. Dit is echter louter doordat zij dit attest in Oekraïne niet kon verkrijgen, alsook doordat zij in België geen "*eigen arts*" heeft die haar kan onderzoeken. Verzoekende partij stelt nog dat zij zal trachten, indien dit financieel mogelijk is, om zelf een geneesheer te contacteren teneinde een attest voor te leggen die haar geheugenproblemen kan staven. Verder in het verzoekschrift merkt verzoekende partij op dat volgens haar de rechten van verdediging zijn geschonden, doordat de commissaris-generaal zijn beslissing lijkt te hebben gevormd louter door het feit dat er geen medische documenten werden bijgebracht omtrent haar medische problemen.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane opmerkingen dat zij geen verdere informatie kon verschaffen over de personen die haar aanvielen, dat zij de naam van de auteur van het krantenartikel en die van de krant niet wist en dat haar beweringen omtrent de oproepingen door de politie en het meermaals aankloppen van deze diensten als onaannemelijk wordt afgedaan omdat zij hierover geen precieze data en details kon geven, stelt verzoekende partij dat deze conclusie opnieuw gebaseerd wordt op het gegeven dat zij geen bijkomende documenten kan overleggen met betrekking tot deze beweringen. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar haar voorgaande uiteenzetting en wenst nogmaals haar geheugenproblemen in de verf te zetten.

2.2.5.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij verkeerdelijk stelt dat de beslissing louter en alleen gebaseerd wordt op het feit dat zij niet genoeg moeite zou hebben gedaan om stavingstukken op te vragen, hetgeen volgens verzoekende partij, gelet op de huidige situatie in Oekraïne, niet evident is. Zo motiveert verwerende partij *in casu* dat verzoekende partij de laatste vijf jaar drie à vier keer naar Bulgarije is gereisd om uit te rusten, en dat zij telkens vrijwillig is teruggekeerd naar Oekraïne, wat niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging, dat verzoekende partij niet op de hoogte was van enkele belangrijke, relevante gegevens van het door haarzelf neergelegde krantenartikel, met name de naam van de journalist en de volledige naam van de krant, en dat het opmerkelijk is dat in het artikel geen melding wordt gemaakt van haar problemen, hoewel het krantenartikel volgens de verklaringen van verzoekende partij onder andere gebaseerd zou zijn op een interview met haar, dat verzoekende partij er niet in slaagt de door haar verklaarde problemen in de periode 2009-2011 aannemelijk te maken, aangezien zij met betrekking tot de oproepingen door de politie uitermate vaag bleef op belangrijke punten – zo kon zij de eerste twee oproepingen door politie slechts zeer vaag situeren in de tijd en kon zij niet zeggen wat de politie toen van haar wilde en welke vragen ze toen aan haar stelden, waarbij verzoekende partij aan de interviewer vroeg om "*iets*" op te schrijven, hetgeen volgens verwerende partij duidt op een gebrek aan interesse – dat zij geen medisch-psychisch attest neerlegt

waaruit blijkt dat zij effectief aan geheugenstoornissen zou lijden, dat verzoekende partij opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, dat verzoekende partij, wat betreft het incident in 2010 waarbij zij geslagen werd, niet aannemelijk maakt dat het hier een daad van vervolging betreft in de zin van de vluchtelingenconventie, dat, inzake de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de autoriteiten in de periode van 2004 tot en met 2009, geen vervolging omwille van haar politieke overtuiging kan worden vastgesteld, aangezien in haar verklaringen hieromtrent geen aanwijzingen kunnen worden teruggevonden dat het hier een doelbewuste poging betreft om haar te vervolgen in de zin van de vluchtelingenconventie, dat de verklaringen van verzoekende partij in verband met de huiszoeken zeer vaag waren en dat, als hier al geloof aan kan worden gehecht, de huiszoeken nooit eerder aanleiding hebben gegeven om het land te verlaten en/of asiel aan te vragen in een veilig derde land, hoewel uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij hiertoe meermaals de mogelijkheid heeft gehad, dat deze opmerking eveneens geldt voor de feiten die verzoekende partij in de jaren negentig zou hebben meegemaakt en tenslotte dat de overige door haar neergelegde documenten, met name haar rijbewijs en haar lidkaart, niet van aard zijn om de eerder gedane vaststellingen te wijzigen. De vaagheden en het gebrek aan interesse, zijn derhalve niet te wijten aan het feit dat verzoekende partij geen of onvoldoende moeite zou hebben gedaan om via bepaalde personen nog informatie en documenten op te vragen. Wel wordt haar verschillende malen verweten te weinig informatie te kunnen geven over de elementen die zij aanreikt. De Raad wijst erop dat de flagrante onwetendheden niet te wijten kunnen zijn aan het feit dat verzoekende partij deze informatie niet via derden zou hebben opgevraagd. Verzoekende partij slaagt er eenvoudigweg niet in om gedetailleerde verklaringen te geven over de gebeurtenissen die zij zelf heeft meegemaakt – zo kon zij verschillende gebeurtenissen slechts zeer vaag in de tijd situeren – en over het document dat zij zelf heeft bijgebracht. Dergelijke vage verklaringen kunnen dan uiteraard ook niet worden goedgepraat door het hierboven uiteengezette discours dat zij, gelet op de huidige situatie in haar land, niet gemakkelijk aan informatie/documenten kan geraken, dat zij genoeg moeite heeft gedaan om alsnog meer informatie/stukken te bekomen en dat deze verplichting slechts een middelenverbintenis betreft en geen resultaatsverbintenis. Aangaande het betoog van verzoekende partij met betrekking tot haar voorgehouden geheugenstoornissen, stelt de Raad vast dat zij tot op heden nog steeds geen medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Betreffende haar opmerkingen dat zij dergelijk attest in Oekraïne niet kon bekomen, dat zij in België geen “*eigen arts*” heeft en dat zij het zich misschien niet financieel kan veroorloven om een geneesheer te consulteren, wijst de Raad verzoekende partij erop dat de bewijslast desalniettemin op haarzelf berust, zodat verzoekende partij zelf de verantwoordelijkheid draagt om desbetreffend een bewijsstuk bij te brengen, hetgeen zij heeft nagelaten. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat de rechten van verdediging zijn geschonden, doordat de commissaris-generaal zijn beslissing lijkt te hebben gevormd louter door het feit dat er geen medische documenten werden bijgebracht omtrent haar medische problemen, constateert de Raad dat dergelijk argument – waarbij hij ook nog wenst te wijzen op hetgeen gesteld werd in punt 2.2.2. – niet correct is, aangezien uit de inhoud van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dit niet het geval is.

Waar verzoekende partij ook nog opmerkt dat het toch ver gaat om enkel op basis van één incident, “*waarbij iets niet meer diende te worden opgeschreven*”, te besluiten tot een gebrek aan interesse, merkt de Raad op dat, buiten de vaststelling dat uit de inhoud van het gehoorverslag kan worden opgemaakt dat verzoekende partij niet al te veel bereidheid tot medewerking aan de dag legt, zo stelt zij bij aanvang van het interview bijvoorbeeld het volgende: “*...Ik wil op voorhand verwittigen dat ik een aantal vragen niet wil beantwoorden, ik vind het niet nodig. Mijn excuses ervoor maar ik doe dat omdat er geschreven wetten zijn en ongeschreven wetten die in mijn hart staan.*” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 2 mei 2012, p. 2), het gegeven dat verzoekende partij het aan de interviewer overliet om dan maar “*iets*” te noteren enkel de reeds overige vastgestelde vage verklaringen aangaande de door haar voorgehouden problemen in de periode 2009-2011 bevestigt, waardoor deze volstrekt onaannemelijk zijn.

2.2.6.1. Onder de titel “*Betreffende niet aantonen politiek activiteiten*”, verwijst verzoekende partij nogmaals naar hetgeen zij eerder heeft uiteengezet in haar verzoekschrift betreffende het niet kunnen verkrijgen van bijkomende stavingstukken. Zij stipt nog aan dat zij wel de lidkaart zelf heeft bijgebracht op het Commissariaat-generaal.

2.2.6.2. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld dat er op zich getwijfeld wordt aan de politieke activiteiten van verzoekende partij, doch dat verzoekende partij de door haar verklaarde problemen met de autoriteiten, omwille van haar politieke overtuiging, niet aannemelijk kan maken, waarbij verwerende partij bij de bespreking van de door verzoekende partij bijgebrachte

documenten motiveert dat de voorgelegde partijlidkaart enkel haar lidmaatschap aantoon. Voorts meent de Raad zich desbetreffend te kunnen beperken tot een verwijzing naar hetgeen gesteld werd in punt 2.2.5.2.

2.2.7. Waar verzoekende partij benadrukt dat er in haar hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat, aangezien zij politiek actief is geweest bij de partij van Timoshenko, wiens leden nu actief worden vervolgd en zij aanstipt dat zij eveneens zonder twijfel een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, aangezien zij meerdere keren werd aangevallen, met zware verwondingen tot gevolg, merkt de Raad op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278) en het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Daarenboven oordeelt de Raad dat de opmerking van verzoekende partij dat sedert haar partij niet meer aan de macht is haar leden worden vervolgd een blote bewering betreft die zij op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwd. De loutere verwijzing naar het feit dat mevrouw Timoshenko in de gevangenis zit, vormt geen bewijs dat personen enkel om reden van hun lidmaatschap van deze partij worden vervolgd.

2.2.8.1. Verzoekende partij betoogt dat uit de beslissing kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op waarschijnlijkheden en mogelijkheden, daar meermaals gesteld wordt dat "*het niet aannemelijk is*" of dat "*het opmerkelijk is*" of dat "*het kan wijzen op*", doch dat nergens zwart op wit gesteld wordt dat bepaalde beweringen foutief zijn. Aldus neemt verwerende partij een beslissing op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden, waarmee wordt ingegaan tegen het beginsel van de rechtszekerheid en de motiveringsplicht, zo besluit verzoekende partij.

2.2.8.2. Vooreerst wijst de Raad verzoekende partij erop dat het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt. De Raad merkt op dat, zoals reeds gesteld, de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan worden afgeleid uit tegenstrijdige, vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. *In casu* kon verwerende partij terecht uit de verschillende *in concreto* aangeduide vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden – waarbij verwerende partij het nooit heeft over vermoedens of hypothetische waarschijnlijkheden – betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas besluiten tot de ongeloofwaardigheid van dit relaas. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om de verschillende uitgebreide motieven in de bestreden beslissing desbetreffend te weerleggen. Door de Raad kan dan ook niet worden ingezien hoe het rechtszekerheidsbeginsel zou kunnen geschonden zijn door op basis van het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas te beslissen tot de weigering van de status van vluchteling.

2.2.9. Uit het voorgaande kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Oekraïne een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT